

Het Wolvenprotest & Ander Dierenleed

Fabels van Bert Overbeek

Inhoudsopgave

Het wolvenprotest	3
Petak en Wroebe.....	14
Kahoek en Sjlpa.....	17
Fiu, Ivali en de vizsla.....	21
Aroem en Aloena	26
Het leven is niet gemakkelijk voor een godheid	29
Kerst in het Tjilpdal	31
Hormonenvergadering	34
De zon die zijn eigen schaduw werd	38
Poel.....	39
Over Bert Overbeek en zijn bundel Het Wolvenprotest.....	40

Het wolvenprotest

De wolven hadden zich verzameld voor een belangrijke vergadering. Oude Dolf keek ongeduldig om zich heen.

‘Waarom is die Rolf altijd te laat?’ gromde hij.

Adolf, die naast hem zat, trok een bedenkelijk gezicht. Zijn naam was al een last op zich. Niet zijn schuld dat ooit de dikste en gemeenste wolf uit de sprookjes óók Adolf heette: een vraatzuchtige wreedaard die grootmoeders, geitjes en meisjes met rode kapjes had verslonden. Sindsdien stond iedere wolf symbool voor kwaad.

Deze Adolf was anders. Hij probeerde zelfs zijn soortgenoten meer groenten te laten eten. Veganistisch zou hij graag willen, maar dat vond hij zelf al een utopie. En ondertussen leed hij eronder dat hij dezelfde naam droeg als zijn beruchte voorganger.

‘Die Rolf is altijd te laat,’ mopperde Dolf verder.

Adolfo, de factchecker van de groep, hief zijn kop.

‘Niet altijd,’ zei hij droog. ‘Van de 52 vergaderingen tot nu toe, was hij 39 keer te laat. Dat is 75 procent.’

Dolf snoof. ‘Als ik ‘altijd’ zeg, bedoel ik eigenlijk ‘vaak’. Niet elk detail hoeft tot op de komma juist te zijn.’

Adolfo keek schuldbewust naar de grond.

‘Begrijp ik. Maar ter nuance: ik houd ook statistiek bij van momenten waarop ik onterecht iets letterlijk neem. Ik zit nu op 57 procent.’

Adolf wierp Dolf een waarschuwende blik toe. Die stond al op ontploffen.

‘Adolfo heeft die... eh... afwijking,’ fluisterde hij.

‘De factoïtus?’ gromde Dolf. ‘Hij blijft maar strooien met cijfers. Ik ben door gekken omringd.’

‘Op zichzelf zou dat een belediging zijn,’ piepte Adolfo, ‘maar omdat u boos bent, neem ik het niet al te serieus.’

‘Hou nou maar even je bek,’ gromde Dolf. Adolf duwde Adolfo met zijn neus zachtjes in zijn nekvel; een wolventeken voor je mond houden.

Eindelijk verscheen Rolf, vrolijk als altijd en uiteraard met een onbekende in zijn kielzog.

‘Wat is dit nou weer?’ vroeg Dolf streng.

‘Mijn gast,’ zei Rolf luchtig. ‘Hij komt ons helpen. Jullie zullen hem fantastisch vinden.’

‘Ik heb het over dat je te laat bent, idioot!’ brulde Dolf.

‘Als je gaat schreeuwen, vertrek ik onmiddellijk weer,’ antwoordde Rolf kalm.

‘Hij heeft een punt,’ merkte Adolfo op. ‘Iemand te laat noemen is pas kwalijk als de intentie vijandig is.’

‘Inderdaad,’ glimlachte Rolf. ‘Het gaat om intentie!’

Dolf sloeg zijn poten wanhopig in de lucht.

Adolf besloot de aandacht te verleggen. Hij richtte zich tot de gast. ‘En wie bent u eigenlijk?’

De vreemdeling glimlachte charmant.

‘Joshua, aangenaam. Hoogbegaafd, zeggen deskundigen. In alle bescheidenheid stel ik mijn talent graag ten dienste van uw strijd.’

De wolven keken zwijgend. Opscheppers lagen hen niet.

‘Zo, hoogbegaafd,’ bromde Dolf. ‘En? Hoe voelt dat?’

Joshua trok zich er niets van aan.

‘Het is onderzocht. Mijn DNA en brein zijn vergeleken met dat van mijn voorvader Reinaart. Groot onrecht is hem aangedaan in de middeleeuwse fabels. Net als wolven, worden vossen systematisch

zwartgemaakt. Daarom ben ik hier: om jullie te helpen in jullie rehabilitatie.'

'Rehabilitatie?' herhaalde Dolf argwanend.

'Inderdaad. Wij vossen hebben dezelfde strijd gevoerd. Commissies, diversiteitsprogramma's, vergaderingen: allemaal mooi, maar zonder actie verandert er niets. Samen kunnen we het beeld keren dat mensen eeuwenlang van ons hebben geschapen.'

Rolf knikte trots. 'Zie je wel? Deze vos stelt vragen, denkt na, is betrouwbaar. Hij begrijpt wat framing en reputatie is. Geen zweverige goeroe, maar een strateeg.'

Joshua keek de kring rond.

'Wij zijn familie, wolven en vossen. Hondachtigen, één stam. Maar in de sprookjes zijn wij gulzig en vraatzuchtig en sluwe bedriegers geworden. Ik stel voor dat we samen optrekken tegen dit narratief.'

Adolfo trok een wenkbrauw op. 'Er is geen aantoonbaar historisch bewijs voor een eeuwenoude vriendschap tussen vos en wolf.'

Joshua boog zich naar hem toe en fluisterde geheimzinnig: 'Dat bewijs bestaat, maar is verborgen in mondelinge tradities. U moet verder kijken dan uw neus lang is, mijn feitenvriend.'

'Dat klinkt als een complotdenker,' zei Adolfo wantrouwend.

Joshua glimlachte. 'Misschien. Maar ga zelf maar eens op onderzoek uit in plaats van de statistieken te aanbidden.'

Dat heb ik al gedaan, dacht Adolfo, maar hij zei het niet. Met complotdenkers praten had evenveel zin als praten met een overheidsinstantie. De een dacht dat hij kennis had van verborgen vashheid, de ander had macht, maar de uitkomst was hetzelfde: de gesprekken leverden niets op.